

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 238/03-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu konanom 22. októbra 2003 predbežne prerokoval sťažnosť generálneho prokurátora Slovenskej republiky pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. M Cdo 190/02 z 31. januára 2003 v časti o trovách mimoriadneho dovolacieho konania a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť generálneho prokurátora Slovenskej republiky **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 7. mája 2003 doručené podanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) z 5. mája 2003 označené ako „Ústavná sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky“ (ďalej len „ústavná sťažnosť“), v ktorom je za sťažovateľa označená „Slovenská republika, Generálna prokuratúra Slovenskej republiky zastúpená generálnym prokurátorom JUDr. M. H.“ a za účastníka konania „Najvyšší súd Slovenskej republiky“ (ďalej len „najvyšší súd“).

Ústavná sťažnosť smeruje proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. M Cdo 190/02 z 31. januára 2003, ktoré nadobudlo právoplatnosť 10. marca 2003 (ďalej len „napadnuté uznesenie“), v časti výroku o trovách dovolacieho konania.

Generálny prokurátor navrhol, aby ústavný súd rozhodol v zmysle § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť napadnutého právoplatného uznesenia a aby vo veci samej na verejnom pojednávaní nálezom rozhodol, že:

„1. Práva sťažovateľa na ochranu vlastníckeho práva podľa článku 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 ústavy v spojení s porušením práva na ochranu pred ukladaním povinností v rozpore so zákonom a ústavou podľa článku 13 ods. 1 ústavy boli uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. januára 2003 č. k. M Cdo 190/02, ktoré nadobudlo právoplatnosť 10. marca 2003, v časti, ktorou bola Slovenskej republike – Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky uložená povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania 1 281,- Sk do rúk JUDr. M. S., Advokátska kancelária so sídlom v Č., do troch dní, porušené.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. januára 2003 č. k. M Cdo 190/02, v časti, ktorou bola Slovenskej republike – Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky uložená povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania 1 281,- Sk do rúk JUDr. M. S., Advokátska kancelária so sídlom v Č., do troch dní, sa zrušuje.“

2. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo zamietnuté mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora zo 7. augusta 2002 (č. k. VI/1 Pz 272/02-33) podané na podnet žalovaného a v jeho prospech proti rozsudkom Okresného súdu Č. z 22. novembra 1994 č. k. 10 C 333/00-52 a Krajského súdu v Ž. z 1. júna 2001 č. k. 5 Co 552/01-96 v konaní o určenie vlastníckeho práva k podielu v lesnom spoločenstve, pričom o trovách dovolacieho konania najvyšší súd rozhodol už vyššie uvedeným spôsobom.

Najvyšší súd pri trovách dovolacieho konania vychádzal zo stanoviska občianskoprávneho kolégia sp. zn. Cpj 30/01 z 20. júna 2002 (publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 80/2002; ďalej len „stanovisko“).

V tomto stanovisku bolo predovšetkým uvedené, že generálneho prokurátora treba v mimoriadnom dovolacom konaní považovať vzhľadom na viaceré atribúty za účastníka tohto konania. Ide o jeho výlučnú legitímáciu na podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku, dispozičné oprávnenia (vziať späť, meniť jeho dôvody a rozsah) a doručovanie mu rozhodnutia o mimoriadnom dovolaní.

Na záver stanoviska najvyšší súd uviedol: *„Aj keď za platného právneho stavu, podľa zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov, mimoriadne dovolanie nie je spoplatnené, a rovnako sa nespoplatňuje ani podnet na mimoriadne dovolanie, uplatňuje sa aj v tomto konaní zásada o zodpovednosti nahradiť trovy sporového konania úspešnému účastníkovi konania podľa jeho výsledku. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky z uvedených dôvodov dospel k záveru, že ak v dovolacom konaní, začatom na základe mimoriadneho dovolania, je generálny prokurátor Slovenskej republiky, ako účastník tohto dovolacieho konania, neúspešný, je Slovenská republika – Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v zmysle ustanovení § 142 ods. 1, § 224 ods. 1, § 243b ods. 4 a § 243i ods. 2 O. s. p. povinná nahradiť trovy dovolacieho konania úspešnému účastníkovi konania. Napokon, ak by tomu tak nebolo, dovolací súd by nemal proti komu priznať náhradu trov dovolacieho konania, ak by napr. podnet na podanie*

dovolania nepodal účastník sporového konania, ale tretia osoba, i keď dotknutá alebo poškodená rozhodnutím súdu.

Z toho je potom zrejmé, že generálny prokurátor, aj keď nie je účastníkom právneho vzťahu, ktorý je predmetom dovolacieho konania, pokiaľ ide o trovy konania a princípy, na ktorých je tento procesný inštitút vybudovaný, má nepochybne postavenie subjektu, ktorý možno robiť zodpovedným za trovy konania (ich platenie, vynaloženie iným protistojacim účastníkom konania). Aj tým je procesne zodpovedný za výsledok dovolacieho konania, začatého len na jeho návrh, ktorým je mimoriadne dovolanie.“

3. Generálny prokurátor nesúhlasil s právnym názorom najvyššieho súdu o svojom postavení ako účastníka v mimoriadnom dovolacom konaní, pričom uviedol najmä nasledovné argumenty.

V zmysle judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 57/99, PL. ÚS 43/95) je prokuratúra orgánom právnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, obsah ktorej je vyjadrený v čl. 149 ods. 1 ústavy a spočíva v ochrane práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu. Naplnením čl. 151 ústavy je zákon č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre (ďalej len „zákon o prokuratúre“) upravujúci podrobnosti o pôsobnosti a organizácii prokuratúry. Podľa § 14 ods. 2 písm. d) tohto zákona je napr. generálny prokurátor oprávnený podávať najvyššiemu súdu podľa osobitných zákonov a za podmienok ustanovených týmito zákonmi aj mimoriadne dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu súdu vydanému v občianskom súdnom konaní.

Podaním mimoriadneho dovolania sa generálny prokurátor stáva len zákonným sprostredkovateľom zabezpečenia ochrany práv účastníkov konania a osôb rozhodnutím súdu dotknutých alebo osôb rozhodnutím súdu poškodených (PL. ÚS 57/99). Naplnením úlohy orgánu právnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa nemôže zmeniť jeho postavenie na postavenie účastníka konania o mimoriadnom dovolaní (bráni tomu aj absencia akejkoľvek kauzálnosti k predmetu základného konania, k hmotnoprávnemu vzťahu). Podľa nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 43/95 sa prokurátor nestáva dokonca ani účastníkom konania, do ktorého je oprávnený vstúpiť podľa § 35 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku

(ďalej aj „OSP“). „Postavenie generálneho prokurátora ako účastníka konania by prichádzalo do úvahy v prípade, keď zastupuje štát v súkromnoprávných vzťahoch, napríklad vo vlastníckych sporoch, kedy je rovnoprávne s postavením ostatných účastníkov konania“.

Vychádzajúc zo skutočnosti, že generálny prokurátor, a teda ani Slovenská republika – Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), neboli účastníkmi konania o mimoriadnom dovolaní, najvyšší súd nemohol *lege artis* zaviazať takýto subjekt k povinnosti uhradiť trovy konania žalovanému z titulu jeho neúspešnosti.

Generálna prokuratúra ako štátny orgán a rozpočtová organizácia disponuje s finančnými prostriedkami, ktoré sú vo vlastníctve štátu, pričom štát ako vlastník má rovnaké postavenie ako iné subjekty vlastníckeho práva. Z čl. 20 ods. 1 ústavy vyplýva, že vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký obsah a ochranu. Vlastníkovi sa má tiež garantovať právna istota, že vlastnícke právo k veci nemôže byť obmedzené alebo využité bez právneho dôvodu.

V napadnutom uznesení najvyššieho súdu povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania bola uložená subjektom, štátu, resp. generálnej prokuratúre, avšak v konaní, účastníkom ktorého neboli. Uloženie povinnosti štátu zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania inak ako na základe zákona je porušením jeho vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a súčasne porušením princípu upraveného v čl. 13 ods. 1 ústavy, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením zaručeného práva na súdnu ochranu nezávisle od toho, či smeruje v neprospech účastníka konania alebo iného subjektu. Právo na spravodlivý proces podľa označeného ustanovenia ústavy bolo napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu porušené súčasne

s porušením práva na ochranu pred ukladaním povinností v rozpore so zákonom a ústavou podľa čl. 13 ods. 1 ústavy.

4. Ústavný súd zaslal ústavnú sťažnosť generálneho prokurátora na vyjadrenie najvyššiemu súdu, ktorý prostredníctvom podpredsedu v liste z 10. júna 2003 uviedol:

„... sťažnosť generálneho prokurátora SR proti výroku o trovách dovolacieho konania navrhujeme odmietnuť, lebo podľa nášho názoru bola podaná zjavne neoprávneným subjektom, a to z nasledovných dôvodov:

1. Generálny prokurátor ako orgán štátu, nie je nositeľom základných ľudských práv a slobôd (čl. 14 a nasl. Ústavy SR), teda ani práva garantovaného čl. 20 Ústavy.

2. Funkciou ústavnej sťažnosti je okrem iného ochrana základných práv súkromného práva (fyzických a právnických osôb), pred zásahmi orgánov verejnej moci a nie riešenie sporov medzi orgánmi verejnej moci) generálnym prokurátorom a Najvyšším súdom SR).

Týmto záverom nasvedčuje i formulácia čl. 34 Dohovoru, podľa ktorého ESLP môže prijímať sťažnosti od každej fyzickej osoby, nevládnej organizácie alebo skupiny jednotlivcov, považujúcich sa za poškodené v dôsledku porušenia svojich základných práv priznaných Dohovorom alebo doplňujúcimi Protokolmi.

Na uvedenom závere nemôže v danej veci nič zmeniť ani okolnosť, že sťažovateľ vystupoval v dovolacom konaní ako jeho podnecovateľ (navrhovateľ), v ktorom mal zároveň aj osobitnú procesnú spôsobilosť.

3. Námietkou in eventum je poukaz na procesné zavinenie ohľadne náhrady trov konania, ktoré v dovolacom konaní vynaložil žalovaný tým, že sa k mimoriadnemu dovolaniu, podanému sťažovateľom, vyjadril; túto náhradu nemožno pričítať žalobcovi (len podnecovateľovi mimoriadneho dovolania), ale ju bolo potrebné uložiť i (údajnému) účastníkovi – sťažovateľovi, ktorý podal návrh na začatie dovolacieho konania na základe zákonného splnomocnenia, aby hradil trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, lebo ich spôsobil svojím zavinením (z hľadiska procesného). Tomu v podstate zodpovedal i výrok dovolacieho súdu, ktorý je preskúmaný ústavným súdom.“

5. Námietky najvyššieho súdu voči ústavnej sťažnosti boli zaslané generálnemu prokurátorovi, ktorý sa k nim vyjadril v liste z 26. júna 2003.

Nestotožnil sa s námietkou č. 1, pretože je nepochybné, že štát sám je nositeľom prinajmenšom práva vlastníť majetok. Ak by toto právo, resp. jeho ústavné garancie mali byť štátu upreté, znemožnilo by to plnenie všetkých jeho funkcií. Súčasťou práva vlastníť majetok je aj právo na ochranu pred protiprávnymi zásahmi do jeho výkonu. Keďže generálny prokurátor je orgánom štátu spravujúcim jeho majetok podľa presne vymedzených zákonných kritérií (zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 303/1995 Z. z. o rozpočtových pravidlách v znení neskorších predpisov), disponuje aj oprávneniami na ochranu tohto majetku proti neoprávneným zásahom.

V napadnutom uznesení najvyšší súd uložil povinnosť zaplatiť trovy právneho zastúpenia Slovenskej republiky – generálnej prokuratúry. Ak teda najvyšší súd vo svojom liste svoju argumentáciu zameriava na generálneho prokurátora, možno tiež konštatovať, že v tomto rozsahu jeho argumentácia nezodpovedá meritu veci.

K námietke č. 2 generálny prokurátor uviedol, že generálna prokuratúra je právnickou osobou a je teda oprávnená brániť sa ústavou garantovaným spôsobom pred zásahmi orgánu verejnej moci (t. j. najvyššieho súdu) do jej práva zákonným spôsobom nakladať so zvereným majetkom štátu. Je pritom právne bezvýznamné, že aj sama je orgánom verejnej moci, a to i preto, že ani samotná ústava, ani iné časti relevantného právneho poriadku nevytvárajú rozdiely v ochrane práv podľa členenia právnických osôb na právnické osoby verejného práva a právnické osoby súkromného práva.

K argumentácii najvyššieho súdu čl. 34 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) poukázal na iné články dohovoru, čl. 1 a čl. 14, priznávajúce vymedzené práva a slobody subjektom podliehajúcim jurisdikcii štátu bez akejkoľvek diskriminácie.

Je nepochybné, že i štát sám podlieha vlastnej jurisdikcii. Tvrdenie opaku by zakladalo povýšenie štátu nad jeho vlastný právny poriadok, a tým priamo i popretie samotnej podstaty právneho štátu garantovanej čl. 1 ústavy.

Ak štátu jeho povaha bráni uplatňovať vo svoj prospech napr. právo na život (keďže nie je človekom), nemožno mu súčasne upierať garanciu práva vlastníť majetok a účinnými právnymi prostriedkami sa domáhať ochrany výkonu tohto práva.

Ohľadne námietky č. 3 generálny prokurátor zopakoval, že vzhľadom na to, že Slovenská republika - generálna prokuratúra nezískala podaním mimoriadneho dovolania právne postavenie účastníka konania, nemožno jej teda ukladať ani žiadnu z povinností zaťažujúcich výlučne účastníka konania.

Je síce pravdou, že zákon nedefinuje osobu povinnú platiť trovy právneho zastúpenia v konaní o mimoriadnom dovolaní podanom na základe podnetu oprávnenej osoby v prípade neúspešnosti podaného mimoriadneho dovolania, pričom tento stav možno nazvať *vacatio legis*, jeho náprava však neprislúcha najvyššiemu súdu, ale len zákonodarcovi. Existujúca ingerencia najvyššieho súdu do tejto problematiky teda zasahuje do práv zákonodarnej moci a nemá oporu v platnej právnej úprave.

II.

1. Keďže v ústavnej sťažnosti ide o mimoriadne dovolacie konanie, v ktorom je výlučne aktívne legitimovaný na podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku iba generálny prokurátor, pričom napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu je vytýkané uloženie povinnosti zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, tomu štátnemu orgánu (generálnej prokuratúre), na čele ktorého generálny prokurátor bezprostredne stojí (čl. 150 ústavy, § 41 ods. 1 zákona o prokuratúre), treba vychádzať z toho, že ústavnú sťažnosť ústavnému súdu podal generálny prokurátor.

2. Podľa čl. 149 ústavy prokuratúra chráni práva a zákonom chránené záujmy fyzických a právnických osôb a štátu (ďalej len „ochranná funkcia prokuratúry“), pričom v podrobnostiach to má robiť spôsobom ustanoveným najmä v zákone o prokuratúre a v zákonoch, na ktoré tento zákon odkazuje.

Jedným zo spôsobov ochranej funkcie prokuratúry je aj uplatňovanie oprávnení prokurátorov v konaní pred súdmi [§ 4 písm. c) zákona o prokuratúre] vrátane oprávnenia generálneho prokurátora podávať najvyššiemu súdu za podmienok ustanovených v Občianskom súdnom poriadku mimoriadne dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu súdu vydanému v občianskom súdnom konaní [§ 14 ods. 2 písm. c) zákona o prokuratúre].

Uplatňovanie oprávnení generálneho prokurátora v konaní pred súdmi sa však má diať v ústavne prípustnom rámci, to znamená v súlade s ústavnými princípmi, ktoré súdne konanie sprevádzajú. Aby ústavné postavenie a poslanie generálneho prokurátora mohlo byť naplnené, musí mať postavenie účastníka konania alebo rovnaké, resp. obdobné postavenie, ako má účastník konania.

Pojem účastníka v konaní pred súdom vyplýva z príslušných zákonov. V § 90 OSP sa napr. uvádza, že účastníkmi konania sú navrhovateľ (žalobca) a odporca (žalovaný) alebo tí, ktorých zákon za účastníkov označuje. Podľa § 94 ods. 1 OSP v konaní, ktoré možno začať i bez návrhu, sú účastníkmi aj tí, o právach alebo povinnostiach ktorých sa má konať. V Trestnom poriadku (ďalej len „TP“) sa však pojem účastník konania nepoužíva, ale hovorí sa o obsahovo príbuznom pojme strana (ten, proti komu sa vedie trestné konanie, zúčastnená osoba a poškodený a v konaní pred súdom aj prokurátor a spoločenský zástupca), pričom rovnaké postavenie ako strana má aj iná osoba, na návrh alebo žiadosť ktorej sa konanie vedie alebo ktorá podala opravný prostriedok (§ 12 ods. 6).

S poukazom na vymedzenie pojmu účastníka konania v Občianskom súdnom poriadku a doterajšiu judikatúru ústavného súdu (PL. ÚS 43/95, PL. ÚS 57/99) nemožno generálneho prokurátora v mimoriadnom dovolacom konaní formálne považovať za účastníka konania. Podaním mimoriadneho dovolania sa generálny prokurátor stáva zákonným sprostredkovateľom zabezpečenia ochrany práv účastníkov konania a osôb rozhodnutím súdu dotknutých alebo osôb rozhodnutím súdu poškodených (PL. ÚS 57/99).

Postavenie generálneho prokurátora v mimoriadnom dovolacom konaní treba však vzhľadom najmä na jeho oprávnenia, ktorých využitím môže rozhodujúcim spôsobom ovplyvniť ako začatie, tak aj priebeh tohto konania, považovať za postavenie obdobné účastníkovi konania.

Nejaví sa byť preto v tomto prípade rozhodným, či má generálny prokurátor v mimoriadnom dovolacom konaní formálne postavenie účastníka konania, ale podstatným je to, že vzhľadom na jeho zákonné právomoci je jeho postavenie účastníkovi konania obdobné.

Nebolo by vhodné, aby iba od formálneho vymedzenia pojmu účastníka konania záviselo postavenie generálneho prokurátora. V takom prípade by napr. v konaní pred najvyšším súdom o sťažnosti pre porušenie zákona ako mimoriadnom opravnom prostriedku, ktorý podal v trestnom konaní [§ 14 ods. 2 písm. b) zákona o prokuratúre, § 266 a nasl. TP), mal nepochybné postavenie strany, a teda vlastne účastníka v trestnom súdnom konaní, avšak v mimoriadnom dovolacom konaní v občianskom súdnom konaní by posudzovanie jeho postavenia ako účastníka konania vôbec neprichádzalo do úvahy. Takýto stav by mohol byť na úkor jeho ústavného a zákonného postavenia.

3. Najvyššiemu súdu bolo generálnym prokurátorom vytýkané nesprávne rozhodnutie o trovách mimoriadneho dovolacieho konania, ktoré vzhľadom na tvrdý nedostatok postavenia generálneho prokurátora ako účastníka tohto konania nemá oporu v zákone.

Zo stanoviska najvyššieho súdu, ktoré najvyšší súd použil aj v napadnutom rozsudku, vyplýva, že uloženie povinnosti generálnej prokuratúre zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nie je svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. nevykonané na základe Občianskeho súdneho poriadku, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv.

Ustanovenie § 243i ods. 2 OSP umožňovalo najvyššiemu súdu primerané použitie ustanovenia o náhrade trov konania medzi účastníkmi konania (§ 142 ods. 1). Hoci

generálny prokurátor nie je formálne účastníkom mimoriadneho dovolacieho konania, uloženie mu (resp. generálnej prokuratúre) povinnosti náhrady trov konania je v medziach Občianskeho súdneho poriadku, pretože má postavenie obdobné účastníkovi konania. V aplikovanom stanovisku najvyššieho súdu je napokon tiež uvedené, že „... generálny prokurátor, aj keď nie je účastníkom právneho vzťahu, ktorý je predmetom dovolacieho konania, pokiaľ ide o trovy konania a princípy, na ktorých je tento procesný inštitút vybudovaný, má nepochybne postavenie subjektu, ktorý možno robiť zodpovedným za trovy konania ...“

Zrejme opačný postup, to znamená neuloženie takejto povinnosti, by pre úspešného žalovaného mohlo znamenať neodôvodnené rozdielne zaobchádzanie v porovnaní s inými úspešnými účastníkmi konania, ktorí sa nachádzajú v analogických situáciách.

Námietky generálneho prokurátora o možnom porušení základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 13 ods. 1 ústavy treba preto považovať za zjavne neopodstatnené.

4. Ústavný súd na základe doposiaľ uvedeného ústavnú sťažnosť generálneho prokurátora pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 označeného zákona.

Z uvedeného dôvodu bolo už potom bezpredmetné rozhodovať o jeho návrhu na dočasné opatrenie a odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2003

